

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010158
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010158.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 24. septembra 2013, č. RP/071/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa zo dňa 24. septembra 2013, č. RP/071/2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa zo dňa 24. septembra 2013, č. RP/071/2013 vydaným v správnom konaní č. 248-PLO/O-3028/2013 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods.1, písm. g/, h/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods.1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 4.000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods.3 tohto zákona tým, že program 12 podmienok dedičstva odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 23.3.2013 o cca 20:29 hod v trvaní cca 144 minút a 58 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy päťkrát; program Náhradníci odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 23.3.2013 o cca 20:33 hod v trvaní cca 118 minút a 18 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením

reklamy štyrikrát. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ uviedol, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1,2,3 správneho poriadku vytýkal Rade, že ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo atď. Dôvodil, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahradiateľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Tvrdil, že vykonanie dôkazov resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/ prepisu/ popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/ zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Namietal, že vzhľadom k uvedenému Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. 4. 2012.

Tvrdil, že ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať, sa ani nenavrhopvať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. Vyslovil názor, že Rada je označené podklady pre rozhodnutie (záznamy z vysielania) povinná vykonať zákonným spôsobom a po ich vykonaní vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku a až takýmto zákonným spôsobom zistený obsah záznamu z vysielania, ktorý je zachytený v zápisnici je spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému musí mať vysielateľ možnosť sa vyjadriť. Mal za to, že ak by odvolací súd pripustil správnosť záveru Rady, že nie je povinná o vykonaných dôkazoch vyhotovovať zápisnicu hoci jej to exaktne a bez výnimky ukladá § 21 ods. 1 správneho poriadku, vytvoril by tým veľmi nebezpečný a neudržateľný precedens v neprospechu účastníkov správnych konaní vedených Radou. Poukazom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, v zmysle ktorej súčasťou administratívneho spisu musí byť aj zápisnica o hlasovaní jednotlivých členov Rady v správnom konaní, uviedol že vyhotovovanie zápisnice po vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady a jej absencia sa nemôže aj s pohľadom na § 21 ods. 1 správneho poriadku považovať za zákonný postup

Rady. V danej súvislosti súčasne poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lesiva v Chorvátsko, v ktorom Európsky súd potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, keď konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné ako bola spravodlivosť vykonaná.

Ďalej navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci; nepreskúmateľnosť rozhodnutia; vadu konania; zistenie skutkového stavu je nedostatočné pre posúdenie veci.

Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií, poukazom na to, že jednou z nich je výklad, ktorý bez ďalšieho zdôvodnenia uplatnila Rada, avšak predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že je povolené prerušenie programu aj v začatom, ale nedokončenom 30- minútovom časovom úseku trvania programu.

Poukazom na právnu úpravu Smernice 2007/65/ES a Smernice 2010/13/EÚ vytýkal Rade, že sa v napadnutom rozhodnutí nesprávne vysporiadala s ustanoveniami smernice a nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatovala, že musí ísť o dokončený 30-minútový úsek. Dôvodil, že obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní, avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad, poukazom na to, že takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnou úvahou orgánu výkonnej moci. Vyslovil názor, že je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní, ktorú je Rada povinná na predmetnú vec aplikovať. Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, Rada ako aj Najvyšší súd SR sú povinní na prejednávanej vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona o vysielaní v súlade so správnymi aktmi EÚ, pričom možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva EÚ, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor EÚ. Navrhoval, aby Najvyšší súd SR predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice.

Ďalej namietal, že Rada uložila vysielateľovi sankciu bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenia namietanej povinnosti, keďže rozhodnutia, ktorými ho Rada upozornila na porušenie povinností - rozhodnutia rady RL/39/2011, RL/40/2011 a RL/ 86/2011 boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, pričom do dnešného dňa nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o tom, či predmetné rozhodnutia boli zákonné alebo nie, v dôsledku čoho Rada vec nesprávne právne posúdila a konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí takou vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Považoval za ústavne neudržateľné, poukazom na právo vysielateľa na spravodlivé súdne konanie, aby Rada, ale a aj najvyšší súd len striktne formálne skúmali splnenie podmienky opakovaného upozornenia na porušenie povinností, a to bez ohľadu na to, či vysielateľ využil jemu dostupné prostriedky procesnej obrany proti rozhodnutiam o upozornení na porušenie zákona, majúci za to, že nie je možné trvať len na formálnej právoplatnosti upozorňujúcich rozhodnutí, ale aj na materiálnej právoplatnosti. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR z 3.4.2012 sp. zn. 6 As/26/2010.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, majúci za to, že jeho rozhodnutie je riadne odôvodnené vydané na základe správnych skutkových a právnych záveroch a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne a nelogické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti vykonania dôkazu uviedol, že podkladom pre

vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Uviedol, že vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správne konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mal za to, že Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska, pričom navrhovateľ svoje právo nevyužil, keď na výzvu Rady svoje vyjadrenie nepredložil. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mal zato, že keďže navrhovateľ v rámci správneho konania nepodal písomné stanovisko k predmetu správneho konania a ani inak neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012 a 6sž/21/2012. Odporca vyslovil názor, že je irelevantné, kto predpis vyhotovil a podstatné je to, že ho Rada doručila navrhovateľovi ako prílohu oznámenia o začatí predmetného správneho konania, ktorá ho upovedomila o tom, že bude podkladom pre rozhodnutie a vyzvala ho na vyjadrenie. Uviedol, že záznam z vysielania je obdobný ako listina, ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a aj v prípade záznamu z vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní, v prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rada skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho - ktorého vysielateľa a následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázal na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť nič, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Mal za to, že nebol dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu. Odporca považoval za nepravdivé tvrdenie navrhovateľa, že zápisnica o hlasovaní Rady začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, nakoľko zápisnica o hlasovaní Rady bola vždy súčasťou administratívneho spisu. Zdôraznil, že Rada v prípade vykonania dôkazu nijakým spôsobom nepochybila, dôsledne zistila skutočný stav veci a pri jeho zisťovaní postupovala v súlade so zákonom. Odporca nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, týkajúcou sa výkladu § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou namietal, že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nejednoznačný. Argumentoval, že z gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie na každý 30 -minútový časový úsek“ vyplýva, že v každom jednom 30 -minútovom časovom úseku môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie, poukazom na to, že takáto formulácia predmetného ustanovenia teda okrem počtu povolených prerušení reguluje aj spôsoby zaraďovania a takýto výklad je navyše aj v súlade s účelom tohto ustanovenia - t.j. je zabezpečiť celistvosť programu a chrániť tak spotrebiteľa (teda diváka) pred príliš frekventovaným prerušovaním programov, ktoré by pôsobilo rušivo.

Konštatoval, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. rovnako ako aj znenie článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba časť trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t. j. aj s reklamnými prerušeniami), poukazom na to, že Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98.

Odporca nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že predvídateľnosť predmetného ustanovenia je absolútne nedostatočná. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania a obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v súvislosti s výkladom článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS odporca považoval za nedôvodný. Výslovil názor, že predmetná povinnosť je stanovená jednoznačne a neumožňuje mnohopočetný výklad.

Nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že tým, že Rada sankcionovala vysielateľa bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenie namietanej povinnosti, vec nesprávne právne posúdila a konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí takou vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že Rada pri ukladaní sankcie sa riadila všetkými zákonnými kritériami, pričom uloženie sankcie náležite zdôvodnila. Poukázal na to, že rozhodnutia Rady č. RL/39/2011 a RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť dňa 8. júna 2011 a rozhodnutie Rady č. RL/86/2011 dňa 13.10. 2011, pričom k spáchaniu správneho deliktu došlo v predmetnom správnom konaní dňa 23.3. 2013, z čoho je zrejmé, že v čase spáchania správneho deliktu boli všetky vyššie uvedené rozhodnutia právoplatné, a preto pokiaľ ich krajský súd alebo Najvyšší súd Slovenskej republiky právoplatným rozhodnutím nezruší, nie je ich možné za iné ako právoplatné ani považovať, a samotná skutočnosť, že sú uvedené rozhodnutia predmetom súdneho prieskumu, nie je pre predmetné správne konanie relevantná. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽ/28/2011. Súčasne uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom vo veci sp. zn. 2S/114/11 zamietol žalobu navrhovateľa voči rozhodnutiu rady č. RL/40/2011, pričom uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3.5.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, na pojednávaní súdu dňa 22.10.2014 oboznámil obsah spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis č.: 248-PLO/O-3028/2013 a vypočul zástupcov účastníkov konania.

Zástupca navrhovateľa na pojednávaní súdu uviedol že v celosti trvá na dôvodoch uvedených v písomne podanom opravnom prostriedku, zdôrazniac posledný odvolací dôvod týkajúci sa vady konania. Žiadal opravnému prostriedku vyhovieť.

Zástupca odporcu na pojednávaní súdu uviedol, že sa v celosti pridrižiava písomných dôvodov uvedených vo vyjadrení, dajúc do pozornosti, že danou problematikou sa súd už zaoberal, vysloviac svoj názor v rozhodnutiach, ktorými napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej

právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods.2 O.s.p.).

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinností podľa § 35 ods. 3 tohto zákona.

Podľa § 4 ods.1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods.1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 35 ods. 1,3 zákona o vysielaní a retransmisii Reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z.o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon)), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa § 64 ods. 1,2,3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom

alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a) a c), ods. 3 písm. k), § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b)] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e)].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške výške 4.000 €, ktorého porušenia sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že program 12 podmienok dedičstva odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 23.3.2013 o cca 20:29 hod v trvaní cca 144 minút a 58 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy päťkrát; program Náhradníci odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 23.3.2013 o cca 20:33 hod v trvaní cca 118 minút a 18 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy štyrikrát.

Ďalej najvyšší súd zistil, že odporca Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 12.6.2013 oznámil navrhovateľovi, že voči nemu začína správne konanie vo veci možného porušenia § 35 ods. 3 zákona č.

308/2000 Z. z. a súčasne ho vyzval, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a 34 ods. 3 správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, v ktorej lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam vysielania programu 12 podmienok dedičstva odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 23.3.2013 o cca 20:29 hod a programu Náhradníci odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 23.3.2013 o cca 20:33 hod a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu tohto oznámenia. Oznámenie s výzvou na vyjadrenie zo dňa 12.6.2013 bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 27.6. 2013. Navrhovateľ v určenej lehote vyjadrenie odporcovi nezaslal. Odporca opätovnou výzvou na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní zo dňa 12.7.2013 opätovne vyzval navrhovateľa k podaniu stanoviska, k čomu mu určil lehotu 5 dní, ktorá výzva bola doručená právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 17.7.2013. V oboch výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Navrhovateľ ani na opakovanú výzvu odporcu vyjadrenie v danej veci nepodal.

Najvyšší súd oboznámiac sa s administratívnym spisom, podaniami účastníkov konania dospel k záveru, že námietky navrhovateľa podané v jeho opravnom prostriedku neodôvodňujú zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1,2,3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3.4.2012. Podľa § 22 ods.1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Tvrdil, že v prípade záznamu ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri

vykonaní dôkazu listinou a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázal na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Nepovažoval za pravdivé ani tvrdenie navrhovateľa, že zápisnica o hlasovaní Rady začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p., keď navrhovateľ v priebehu správneho konania nepadal žiadne stanovisko, nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietal porušenie právnej povinnosti. Súd súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať, sa ani nenavrhopovať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. V zmysle § 32 ods.1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods.1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods.1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnuť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení. Uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľ ako obvinený z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedel o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mal nielen právo, ale i povinnosť navrhnuť mu známe dôkazy preukazujúce, že právnú povinnosť neporušil, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužil, vystavil sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie, že právnú povinnosť neporušil. Pokiaľ sa však navrhovateľ v oprávnom prostriedku bránil len tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Súd nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že vyhotovovanie zápisnice o vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady. Vychádzajúc z účelu a charakteru zápisnic zápisnica o vykonanom dôkaze svedčí o skutočnosti relevantnej pre vydanie rozhodnutia vo veci, pričom zápisnica o hlasovaní členov Rady svedčí o tom, ako rozhodovali jednotliví členovia Rady, a preto pre preukázanie prijatia rozhodnutia Radou, plní funkciu zásadného významu, z ktorých dôvodov jej absencia v administratívnom spise by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. 4. 201, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho soudu ČR uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 odst. 1 správneho rádu.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď citujúc právnú úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom Rady.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

Zákonodarca v zákone č. 308/2000 Z. z. upravuje postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisii, práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4 (§ 1).

Podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa článok 20 ods. 1,2 smernice 2010/13/EÚ členské štáty zabezpečia, aby pri zaradovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielnych sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaradovať do vysielania televíznou reklamou ani telenákup.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy je zrejmý účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods.3 zákona o vysielaní v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30 - minútový úsek.

Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasil s jeho názorom, že ak je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní.

Senát najvyššieho súdu však nesúhlasí s názorom navrhovateľa, že znenie právnej úpravy ustanovenej v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu. Taktiež nemôže súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že ustanovenie

článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. 3. 2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, je taktiež nejednoznačné.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava povinnosti ustanovenej v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom a teda jednoznačne, nedovoľujúc mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľom, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že je povolené prerušenie programu aj v prípade ak pôjde o začatý ale nedokončený 30 -minútový úsek, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme - § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice a navrhovateľ týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia, zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto návrh navrhovateľa, aby Najvyšší súd SR predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, považoval za nedôvodný, keďže dospel k záveru, že právna úprava je jednoznačná a Rada v preskúvanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľom posúdila správne a v súlade s § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 uvedenej smernice.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal, že Rada uložila vysielateľovi sankciu bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenia namietanej povinnosti, keďže rozhodnutia, ktorými ho Rada upozornila na porušenie povinností - rozhodnutia rady RL/39/2011, RL/40/2011 a RL/ 86/2011 boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, o ktorých doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že rozhodnutia Rady č. RL/39/2011 a RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť dňa 8. júna 2011 a rozhodnutie Rady č. RL/86/2011 dňa 13. 10. 2011 a k spáchaní správneho deliktu, kladeného navrhovateľovi za vinu, došlo dňa 23. 3. 2013.

Z právnej úpravy ustanovenej v § 64 ods.6 vyplýva, že proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c) až e) možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady. V zmysle uvedenej právnej úpravy je teda zrejmé, že proti rozhodnutiu Rady, ktorým bola vysielateľovi uložená sankcia „upozornenie na porušenie zákona“ podľa § 64 ods.1, písm. a/, nie je možné podať opravný prostriedok a teda rozhodnutie nadobúda právoplatnosť okamihom doručenia. Takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na základe žaloby (§§ 247 a nasl.).

Vzhľadom k uvedenému v danom prípade podmienka ustanovená v ust. § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., v zmysle ktorej pokutu Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť, bola splnená. V danej súvislosti súd dáva do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 250l ods. 1 v spojení s ust. § 250i ods. 1 O.s.p., podľa ktorej pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže v čase vydania napadnutého rozhodnutia navrhovateľ opakovane porušil uvedenú povinnosť, nemôže súd v rámci prieskumu predmetnej veci na uvedenú námietku prihliadnuť. Pokiaľ navrhovateľ vyslovil názor, že nie je možné trvať len na formálnej právoplatnosti upozorňujúcich rozhodnutí, ale aj na materiálnej právoplatnosti, dajúc do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR z 3. 4. 2012 sp. zn. 6As/26/2010, nie je možné sa stotožniť s jeho názorom, pretože upozornenie na porušenie zákona, napriek tomu, že ho zákonodarca zaraďuje ako sankciu v právnej norme § 64 ods.1, písm. a/ zákona o vysiellaní a retransmisie, svojim charakterom nie je sankciou, ktorou by Rada obvineného z porušenia právnej povinnosti „trestala“ za porušenie, ale svojim charakterom plní funkciu upozorňujúcu, že určitým konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty právnej normy ustanovujúcej porušenie právnej povinnosti. Pokiaľ teda zákonodarca v zákone o vysiellaní a retransmisii predpokladá uloženie sankcie - pokuty za predpokladu predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona, vychádzajúc z účelu trestania, je nutné mať za to, že vôľou zákonodarcu bolo, aby Rada uložila vysielateľovi sankciu - pokutu až potom, keď vysielateľa najskôr upozorní, že svojim vysiellaním porušuje právnu povinnosť uloženú mu zákonom o vysiellaní, a preto

vysielateľ do budúcnosti má mať vedomosť nielen o tom, že svojím následným postupom sa bude dopúšťať porušenia právnej povinnosti, ale i z akých dôvodov. Z uvedených dôvodov námietku navrhovateľa o nedostatku materiálnej právoplatnosti najvyšší súd považoval za neopodstatnenú a účelovú.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, ktorou navrhovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorú námietku nijak nezdôvodnil.

Vo vzťahu k tejto námietke konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporcu považuje za logické, vyúsťujúce zo skutkových zistení danej veci, Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala, že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedeného zákonného ustanovenia, dostatočne a zrozumiteľne uviedla svoje skutkové zistenia a zdôvodnila správnu úvahu, ktorá ju viedla k právnomu záveru o porušení právnej povinnosti navrhovateľom poukazom na relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Záver Rady súd považoval za určitý a zrozumiteľný. Z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie odporcu nie je možné považovať za nepreskúmateľné. Súčasne podľa názoru súdu sa Rada nedopustila v konaní takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods.1 O.s.p. v spojení s § 250l ods.2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.